

מגילת קהלת תש"ע

דקדוקי קריאה והערות למגילת קהלת ולקריאות החג והפטרותיו, כולל חו"ל

א ז	שְׁהִנַּחֲלִים: מהפך בשי"ן כטעם משנה
א ט	וּמָה-שֶׁנֶּעֱשָׂה: אין מתיגה זקף (דרבן), תיבת וּמָה מוקפת למילה שאחריה
א יז	הוֹלֵלֹת: למ"ד שניה בחולם לא בשורק, יש מגילות שיש וי"ו אחרי הלמ"ד ועלולים לקרוא "הוללות".
	וְשִׁכְלוֹת: שי"ן שמאלית
א יח	רָב-כַּעַס: הר"ש בקמץ קטן
ב א	אֲנִסְכָּה: הסמ"ך בשוא נע
ב ב	לְשִׁחֹק: שי"ן שמאלית
ב ז	הִיָּה לִי: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה, כן הדבר גם בהמשך בפסוק
ב ח	שָׂרִים וְשָׂרוֹת: שי"ן ימנית
ב ט	עֲמָדָה לִי: טעם נסוג אחור לעי"ן והמ"ם אחריה בשווא נע
ב יא	וּפְנִיתִי אֲנִי: אֲנִי בחטף פתח והטעם בנו "ן, וכן בפסוק הבא. בהמשך האל"ף קמוצה ומוטעמת.
	וּבַעֲמָל: העמדה קלה בב"ת בסגול המורה על מיועד
ב יג	וְרֵאִיתִי אֲנִי: האל"ף קמוצה ומוטעמת. כִּיתְרוֹן: הכ"ף בחירק מלא והת"ו אחריה בשווא נע ¹
ב יד	גַּם-אֲנִי: במלעיל בדומה לו בהמשך פס כד
ב טו	כְּמִקְרָה: הר"ש בצירי
ב טז	לְחֶכֶם: העמדה קלה בלמ"ד בסגול המורה על מיועד. וְשִׁפְחָ: כ"ף קמוצה
ב יט	וְיִשְׁלַט: הלמ"ד בפתח
ב כ	לִיאֵשׁ: היר"ד בפתח
ב כא	עֵמֶל-בּוֹ: געיה בעי"ן
ב כב	וּבְרַעֲיוֹן: גם הב"ת וגם העי"ן בשווא נח. שְׁהוּא: השי"ן בשוא ²
ב כו	וְלַחֹטָא: הטי"ת בסגול
ג א	זְמַן: המ"ם בקמץ.
ג ד	לְשִׁחֹק: שי"ן שמאלית
ג יד	שִׁירָאוּ: געיה ביר"ד והר"ש אחריה בשווא נע ³
ג טו	אֶת-נִרְדָּף: ללא ה"א הידיעה, לא "את הנרדף" כמו שמצטטים בטעות
ג טז	מְקוֹם הַמְּשַׁפֵּט שָׁמָּה הִרְשַׁע: הר"ש בשוא בסגול. וּמְקוֹם הַצֶּדֶק שָׁמָּה הִרְשַׁע: הר"ש בקמץ
ג יח	שָׁהִם-בְּהֵמָה: השי"ן בשוא הה"א אחריה בסגול
ג כב	אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר יִשְׁמַח הָאָדָם: תיבת טוֹב בפשטא ותיבת מֵאֲשֶׁר בקדמא
ד א	וְשִׁבְתִּי: מלעיל הטעם בשי"ן. אֲנִי: אל"ף בחטף פתח, והטעם בנו "ן, כן הדבר גם בפסוק ז.
	עֲשִׂיָּהֶם: העי"ן בחולם והשי"ן אחריה בשווא נע
ד ח	גַּם-זֶה הֶבֶל: שתי תיבות רצופות מוטעמות בתביר ולא מרכא תביר כבחלק מהדפוסים, כן הוא הדבר גם בהמשך ו ב. וְעִנְיֹן רָע: היר"ד בפתח והר"ש בקמץ
ד י	וְאֵילוֹ: מונח באל"ף כטעם משנה והלמ"ד בחולם ורפויה ללא דגש
ד יב	הַמְּשַׁלֵּשׁ: געיה בה"א והמ"ם בשווא נע

¹ בתהלים מה י בִּיקְרוּתֶיךָ בית בשוא ויר"ד בחירק במדויקים. לא: בִּיקְרוּתֶיךָ.

² מנהג התימנים לקרוא שי"ן השימוש במשנה ובתלמוד בשוא ולא בסגול.

³ הקורא בשוא נח עובר למשמעות של "ראיה" במקום "יראה".

ד יד הַסּוּרִים: הה"א בקמץ והסמ"ך ללא דגש
 ד טו הַמְהַלְכִים: געיה בה"א אך המ"ם אחריה בשווא נח
 ה ז וְגִזְלוּ: הגימל בצירי. גְּבִיָּה מַעַל גְּבִיָּה: הה"א לא בפתח אלא בפתח גנובה⁴
 ה ט בְּהַמּוֹן: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע. רַבּוֹ: במלרע
 ה יא לְעֵשִׂיר: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המורה על מיודע
 ה טז וְכַעַס: במלרע, שם פועל ולא שם עצם. וְחֲלִיּוֹ: החי"ת בקמץ קטן והלמ"ד בשווא נח
 ה יז אֲנִי: במלעיל. לְאֹכֹל-וְלִשְׁתּוֹת: התיבות מוקפות, אין מונח בתיבה הראשונה כבחלק מהדפוסים.
 אֲשֶׁר-נָתַן-לוֹ: געיה בנר"ן, כן הדבר גם בפסוק הבא
 ה יח וְהַשְׁלִיטוּ: במלרע, הטי"ת מנוקדת בחולם
 ו ב זֶה הַבַּל: שתי תיבות רצופות מוטעמות בתביר. וְחֲלִיּוֹ: במלרע, הוא"ו בקמץ רחב והחי"ת חטופה
 ו ג לֹא-הֵיטָה לוֹ: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה, דגש חזק בלמ"ד מדין אתי מרחיק
 ו ו וְאֵלּוּ: במלרע
 ו ח לְחֻכָּם: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המורה על מיודע, נכון הדבר גם לגבי מֵה-לְעַנֵּי בהמשך
 הפסוק וכן הדבר גם בהמשך הפרק
 ז א הַיְלָדוֹ: הו"ו בקמץ רחב והלמ"ד בשווא נע
 ז ב הוּא סוּף כָּל-הָאָדָם: טעם טפחא בתיבת הוּא
 ז ג מִשְׁחֹק: ש"ן שמאלית. יֵיטֵב לֵב: טעם נסוג אחור ליר"ד
 ז ח מְגִבֵה-רֵוַח: התיבות מופקות, אין טעם מרכא בתיבה הראשונה כבחלק מהדפוסים
 ז י שְׁהֵימִים: מהפך כהטעמה משנית בש"ן
 ז יח אֶל-תִּנַּח: במלרע
 ז כא מְקַלְלֶךָ: למ"ד ראשונה בשווא נע
 ז כג אַחֲפָמָה: הכ"ף קמוצה ומוטעמת⁵
 ז כו: וּמוֹצָא הַצַּדִּי בַסּוּל. יִלְכֹּד בָּהּ: טעם נסוג אחור ללמ"ד
 ז כט חֲשַׁבְנוֹת: החי"ת בחיריק חסר ובש"ן אחריה דגש חזק ושווא נע
 ח א פֶּשֶׁר: הפ"א בצירי
 ח ד יֹאמֶר-לוֹ: געיה ביר"ד
 ח י וְבָאוּ: הו"ו בראש המילה בקמץ
 ח יא פִתְגָם: הגימ"ל רפויה. בְּנֵי-הָאָדָם: געיה בב"ת השוואית
 ח יב חֲטָא: הטי"ת בסגול. אֲנִי: במלעיל. יְהִי־טוֹב: געיה ביר"ד הראשונה ודגש חזק בטי"ת מדין דחיק.
 יִירָאוּ: היר"ד בחירק מלא והר"ש אחריה בשווא נע
 ח טו אֲשֶׁר-נָתַן-לוֹ: געיה בנר"ן הראשונה
 ט א וְעַבְדֵיהֶם: אין לקרא וְעַבְדֵיהֶם
 ט ב כַּחֲטָא: הטי"ת בסגול
 ט ז וְשִׁתָּה: געיה בשורק והש"ן בשווא נע
 ט ח וְשָׁמַן עַל-רֹאשׁוֹ אֶל-יַחֲסֹר: טעם טפחא בתיבת וְשָׁמַן
 ט ט נָתַן-לָךְ: געיה בנר"ן הראשונה
 ט יב בְּמִצּוֹדָה: הצד"י בחולם
 ט טו וּמִצָּא בָּהּ: טעם נסוג אחור למ"ם. וּמִלֵּט-הוּא: הלמ"ד בפתח
 ט טז אֲנִי: במלעיל

⁴ הקורא הַה ha או הַה hah משבש. יש פתח לפני הה"א, חלק קוראים אַה ah, וחלק – נַה wah.
⁵ משום מה מורגל בפי הציבור אַחֲפָמָה. דרשה מפורסמת על פרה אדומה, וצריך לתקן את הדרשנים...

ט יח וְחֹטֵא: הטי"ת בסגול
 י א זְבוּבֵי מוֹת: טעם נסוג אחור לבי"ת הראשונה
 י ה שִׁיִּצָּא: הצד"י בקמץ
 י ח יִשְׁכְּנוּ: השי"ן בשוא
 י ט יִסְכֶּן בָּם: טעם נסוג אחור לסמ"ך
 י יג הוֹלְלוֹת: כאן הלמ"ד השניה בשורק ולא בחולם
 י יז בְּשִׁתִּי: השי"ן בשוא נע והטעם בת"ו
 י יח הַמְקַרְה: המ"ם דגושה⁶
 י כ יִגִּיד: הגימ"ל בצירי
 יא א שִׁלַּח: השי"ן פתוחה ודגש חזק בלמ"ד, לשון ציווי בבנין פיעל
 יא ג אִם-יִמְלֹאוּ: הלמ"ד בשוא נע והיא נשמעת, לא: ימלו
 יא ד בְּעֵבִים: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע
 יא ה בְּבִטֹן: בי"ת ראשונה שוואית. הַמְלֵאָה: כאן המ"ם דגושה, בשני מקומות אחרים: ללא דגש
 יא ו יִכְשֹׁר: שי"ן קמוצה
 יא ז לְעֵינַיִם: הלמ"ד בפתח
 יא ט וְדַע: הדל"ת בקמץ
 יב ד וְיָקוּם: הקו"ף בשורק לא בחולם
 יב ה הָאֲבִיּוֹנָה: הבי"ת בחירק חסר והיו"ד אחריה בחולם מלא ובדגש חזק, אין לקרוא את הבי"ת בשווא נח. וְסִבְבוּ: בי"ת ראשונה בשווא נע
 יב ו וְתִשָּׁבֵר כָּד: הוא"ו בשווא נע וטעם נסוג אחור לשי"ן; הבית בסגול
 יב ז וְיִשָּׁב: השי"ן בחולם
 יב יא כְּדַרְבָּנוֹת: הטעמה משנית בדל"ת, והיא בקמץ רחב הרי"ש בשווא נע והבי"ת רפויה ללא דגש ובחולם⁷. וְכַמְשֻׁמְרוֹת: געיה בשורק, הכ"ף בשווא נח והשי"ן שמאלית, המ"ם בשוא. אֲסָפוֹת: הסמ"ך בקיבוץ והפ"א אחריה דגושה
 יב יד כָּל-נַעֲלָם: העי"ן בשווא נח

קריאה לחג ראשון(בחול"ל גם בחג שני) ויקרא כב לג

כג ב דַּבֵּר: ארבע פעמים מופיעה התיבה 'דבר' לאורך קריאה זו: שתי הפעמים הראשונות מוטעם בגרשיים ושתי הפעמים האחרונות בתביר.
 מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ: הטעם לא נסוג, ולכן מקום הטעם באל"ף, כן הדבר בהמשך הפרשה
 כג ג תַּעֲשֶׂה: העמדה קלה בת"ו שלא יישמע כפתח
 כג יז מִמוֹשְׁבֵיכֶם: טעם קדמא מעל הבי"ת. ת. ככלל, תיבה זו תמיד תבוא בהטעמה משנית בהברה זו.
 תִּבְיָאוּ: דגש חזק באל"ף. שִׁתִּים: בחלק מהדפוסים מוטעם בטעם יתיב ובחלקם בפשטא
 כג כב וּבְקִצְרֹכֶם: הבי"ת בשווא נח למרות הגעיה בוי"ו. לְעֵנִי: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המורה על מיודע
 כג כז בְּעֵשׂוֹר: העמדה קלה בבי"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע
 כג ל וְהֵאֲבִדְתִּי: הטעם בת"ו מלרע. העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת האל"ף שלאחריה
 כג לב שִׁבְתֶּכֶם: הת"ו בשוא נע
 כג לח שְׁבַתְתָּהּ ' וּמִלְבַּד מִתְּנוּתֵיכֶם וּמִלְבַּד ... וּמִלְבַּד כָּל-נְדַבְתֵיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ : כל

⁶ דבר שאינו מצוי ב"מפעל".

⁷ יש ביטוי משובש "מילים כְּדַרְבָּנוֹת". מי שאומר כן מבטא כמעט את כל השיבושים האפשריים !!

הדגושות בתוך המילה בשוא נע

הפטרת חג ראשון זכריה יד עד הסוף

ב הַבְּתִיִּים: הטעמה משנית בב"ת

ח וּבַחֲרָף הַבְּלִית בַּקִּמָּץ⁸

יא וַיֵּשְׁבוּ בָּהּ: טעם נסוג אחר ליר"ד. יְהִי־עוֹד: געיה ביר"ד הראשונה

יג מְהוֹמַת-ה': געיה בה"א

יח וְאִם-מִשְׁפַּחַת: יש להקפיד על הפרדת התיבות. בָּאָה: במלרע

כא בִּירוּשָׁלַם וּבִיהוּדָה: בשתי התיבות הב"ת בחירק מלא והיר"ד אינה נשמעת

הפטרת י"ט שני לבני ח"ל:

ב בַּחֲג: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע

ד וְהַלּוּיִם: כבכל מקום הלמ"ד רפויה בשוא נח. במדויקים אין געיה בה"א

ז פְּרָשִׁים: ש"ן שמאלית. וַיִּסְכּוּ הכ"ף דגושה. מְלַמְעָלָה: כבכל מקום הלמ"ד הראשונה רפויה בשוא נח

ח וַיְהִי שָׁם: טעם נסוג אחר ליר"ד הראשונה

יח הַטִּיבַת בב"ת יש זקף קטון, לא זקף גדול

קריאת חול המועד סוכות מפטיר שמיני עצרת ושמחת תורה במדבר כ לה:

יש לשים לב להבדלים הדקים בין המקראות, פעמים עם וא"ו החיבור ופעמים ללא (לה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, מְנַחֵתָהּ, מְנַחֵתָם), לפעמים בלשון יחיד ולפעמים בלשון רבים (לג בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם)

קריאת שמיני עצרת לבני ח"ל, דברים יד כב – טז יז:

יד כג מַעֲשֶׂר: הע"ן בשווא נח

יד כד שְׂאֵתוֹ: הש"ן בשוא והאל"ף בצירי; אין להבליע את האל"ף לא שאתו. יְבָרְכֶךָ: כ"ף ראשונה בשווא נח, על אף הקושי שבדבר. כן הדבר גם בהמשך הפרק

יד כה בִּידָךְ: ולא בידך. הדל"ת בשוא נע לא בסגול והטעם בכ"ף

יד כו תִּשְׁאָלֶךָ: געיה בתי"ו, האל"ף בקמץ רחב והלמ"ד בשוא נע. וְאֶכְלֶתָ שָׁם: טעם נסוג אחר לכ"ף

ודגש חזק בש"ן מדין אתי מרחיק

טו ב לֹא-יִגָּשׁ: ש"ן שמאלית

טו ד יְהִי־בָךְ: געיה ביר"ד הראשונה ודגש חזק בב"ת מדין דחיק

טו ו וְהִעֲבַטְתָּ: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת הע"ן החטופה, ועל אף הקושי, הטי"ת בשווא נח

טו ז תִּקְפָץ: הפ"א דגושה

טו ט קָרְבָּה: הקו"ף בקמץ רחב והרי"ש אחריה בשווא נע.⁹ וְרַעַה עֵינֶיךָ: יש להקפיד, כבכל מקום אחר

במקרא, על קריאת הע"ן שאם לא כן, משבש את משמעות הכתוב

טו יא לְעֵינֶיךָ: העמדה קלה בלמ"ד למנוע הבלעת העי"ן החטופה, הנ"ן בחירק חסר ולכן היו "ד אחריה

דגושה. וְלֹא־בִינָךְ: הלמ"ד וגם הב"ת בשווא נח, היר"ד בחולם והנ"ן אחריה בשווא נע: ול-אב-ל-יך

טו יב וְעַבְדְּךָ: הב"ת בקמץ גדול ושוא נע בדל"ת, כן הדבר גם בהמשך פס' יח

טו יד וּמִקְבָּךְ: המ"ם בחירק חסר והיר"ד אחריה דגושה ומנוקדת אף היא בחירק חסר

טו טז אֶהְבֶּךָ: הב"ת בשווא נע

⁸ חריג, אך כן הוא בכתר ארם צובא ולנינגרד.

⁹ והקורא בשוא נח ובקמץ חטוף עובר לציווי.

טו יז **תַּעֲשֶׂה-כֵּן**: העמדה קלה בת"ו ודגש חזק בכ"ף מדין דחיק
 טו יח **בְּשִׁלְחֶךָ**: מילה זו מוטעמת בקדמא טעם מחבר , ולא בפשטא . לא בכל החומשים רואים את
 ההבדל¹⁰, לכן אין לעמוד כאן
 טו כ **תֹּאכְלֶנּוּ**: הכ"ף בשווא נע ולא בחטף פתח
 טו כא **תִּזְבְּחֶנּוּ**: הבי"ת קמוצה
 טז א **וְעֵשִׂיתָ פֶּסַח**: הפ"א בדגש חזק מדין אתי מרחיק
 טז ב **וְזָבַחְתָּ פֶּסַח**: טעם נסוג אחור לבי"ת
 טז ה **נָתַן לָךְ**: הטעמה בת"ו, אין טעם נסוג אחור לנר"ן
 טז ו **לִשְׁכַּן שְׂמוֹשִׁים**: תיבת **שֵׁם** בתביר, אין להסמיכה לתיבה שלפניה בזקף
 טז יג **בְּאֶסְפָּד מְגִרְנָךְ**: גם האל"ף וגם הגימ"ל בקמץ קטן
 טז טו **בְּכָל תְּבוּאָתְךָ**: בכל במהפך ולא במקף ולכן גם בחולם ולא בקמץ חטוף
 טז טז **יִרְאֶה כָּל-זְכוּרְךָ**: בקדמא ואזלא ולא בתלישה (יש חומשים שכך הגירסא בהם)
 טז יז **נָתַן-לָךְ**: געיה בנר"ן

הפטרת שמיני עצרת לבני חז"ל מלכים א ח נד-סו:
 נד **מִכְרַע**: הכ"ף דגושה ובשווא נע. **פְּרָשׁוֹת**: שי"ן שמאלית
 נה **וַיִּבְרָךְ**: במלעיל
 נז **וְאֵל-יִטְשֶׁנּוּ**: הטי"ת בשווא נע¹¹
 נט **וַיְהִי**: וא"ו החיבור בשווא נע, לשון עתיד
 סא **עַם ה' אֱלֹהֵינוּ**: טעם טפחא בתיבת **עַם**
 סד **כִּי-עָשָׂה שָׁם**: טעם נסוג אחור לעי"ן. **וְאֵת חֻלְבֵי הַשְּׁלָמִים**: טעם טפחא בתיבת **וְאֵת**
 סו **וַיְבָרְכֵוּ**: הר"ש בשווא נע. **וְטוֹבֵי לֵב**: טעם נסוג אחור לטי"ת

¹⁰ להזכיר: פשטא מסומנת בשמאל האות האחרונה של המילה ; קדמא – באמצע האות המוטעמת . ברוב המילים נקל להבחין ביניהם גם אם הדפוס לא הקפיד לסמן בקצה השמאלי , כי גם אם המילה מוטעמת מלרע יש בסוף המילה הברה סגורה, או סיום באות נחה . כאן אפשר לדעת רק לפי מקום הסימן בקצה שמאל של ה ׳ך׳ (פשטא) או באמצעה (קדמא), ובדפוס שאינו מקפיד – אין לדעת.

¹¹ פסוק זה נאמר גם בתפילה.